XI CERTAMEN COMPITALIA

prosopon
Teatro Grecolatino

Ajuntament de Sagunt

LVDI SagVntini

CAM
Caja Mediterráneo

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA D'EDUCACIÓ

Vaso Portland. Siglo I

Prósopon Sagunt

Curs Acadèmic 2009-2010

Por tercer año publicamos los trabajos premiados en el Certamen Compitalia que se celebra paralelo al Festival de Teatro Grecolatino en sus tres modalidades: Fidias de dibujo, Pausanias de redacción y Talía de Teatro, de acuerdo con las bases que se publican a principios de temporada y se envían a los Centros cuando llega el Programa de Teatro.

Ya se ha convocado por undécima vez y cada año se presentan más trabajos en las tres modalidades. Es un tópico manifestar que la selección siempre es difícil y quedan excluidos trabajos muy meritorios.

Este año publicamos cinco trabajos de dibujo, cinco de redacción y alguna foto de las representaciones de teatro, con lo que los alumnos premiados tendrán, además del premio público en el Teatro, el aliciente de ver que su esfuerzo tiene una difusión entre todos los socios de nuestra Asociación PRÓSOPON SAGUNT.

Nos queda, pues, únicamente agradecer el trabajo de los profesores que animan a sus alumnos a competir en este Certamen.

FIDIAS (51 cómics)

	Título	**Alumno**	**Centro**
1º	Leyenda de Perseo	Gabriel Maier	IES Sorolla
2º	Teseu a Creta	Andrea Sánchez	IES Campanar
2º	Orfeo y Eurídice	Leticia Alagarda	IES Gelabert de Centelles
3º	Juicio de Paris	Gloria Luzzy y Andrea Romaguera	IES Luis Vives
3º	La boda de Piritoo e Hipodamia	Neus Vicent Arazo	IES La Garrigosa

PAUSANIAS (68 redacciones)

	Título	**Alumno**	**Centro**
1º	La sisena Generaciò	Cristina Gimeno	IES Ausias March
2º	Diari de Tritò	Noelia Carda	IES Miralcamp
2º	Però què pensaràn els arqueólegs valencians?	Javier Aguilar Rebollar	IES Almenara
3º	Gran ëxit de la cimera del clima a Eleusis	Andrea Sánchez	IES Campanar
3º	Una tarde con Zeus	Laura Aguilar Hernández	IES Ximén d´Urrea
Mención	᾽Επιστολὴ ᾽Αθηνῶν	Adrián Pardo	IES Sorolla

TALÍA (17 Grupos de teatro)

	Centro	**Título**	**Profesor**
1º	IES Vicenta Ferrer Es.	Coéforos	Miguel Navarro
2º	IES Sorolla	Nacimiento del amor	Paloma Martí Mus
2º	IES Albal	Asambleistas	Mª Jesús Yago
3º	Collegio Sagrada Familia	Fa i Lles	Chema Gil
Ac.	IES Benicassim	Píramo y Tisbe	Lourdes Bonet
Ac.	IES Almenara	Iudicis parisins	Xavi Mata
Ac.	IES Luis Vives	Aquiles y Pentesilea	(Iniciativa de alumnos)

LA JUNTA DIRECIVA

Septiembre 2010

DIBUJOS, COLORES, TEXTOS, PORTADA: MAIER GABRIEL EMANUEL
2° BACHILLERATO INSTITUTO SOROLLA

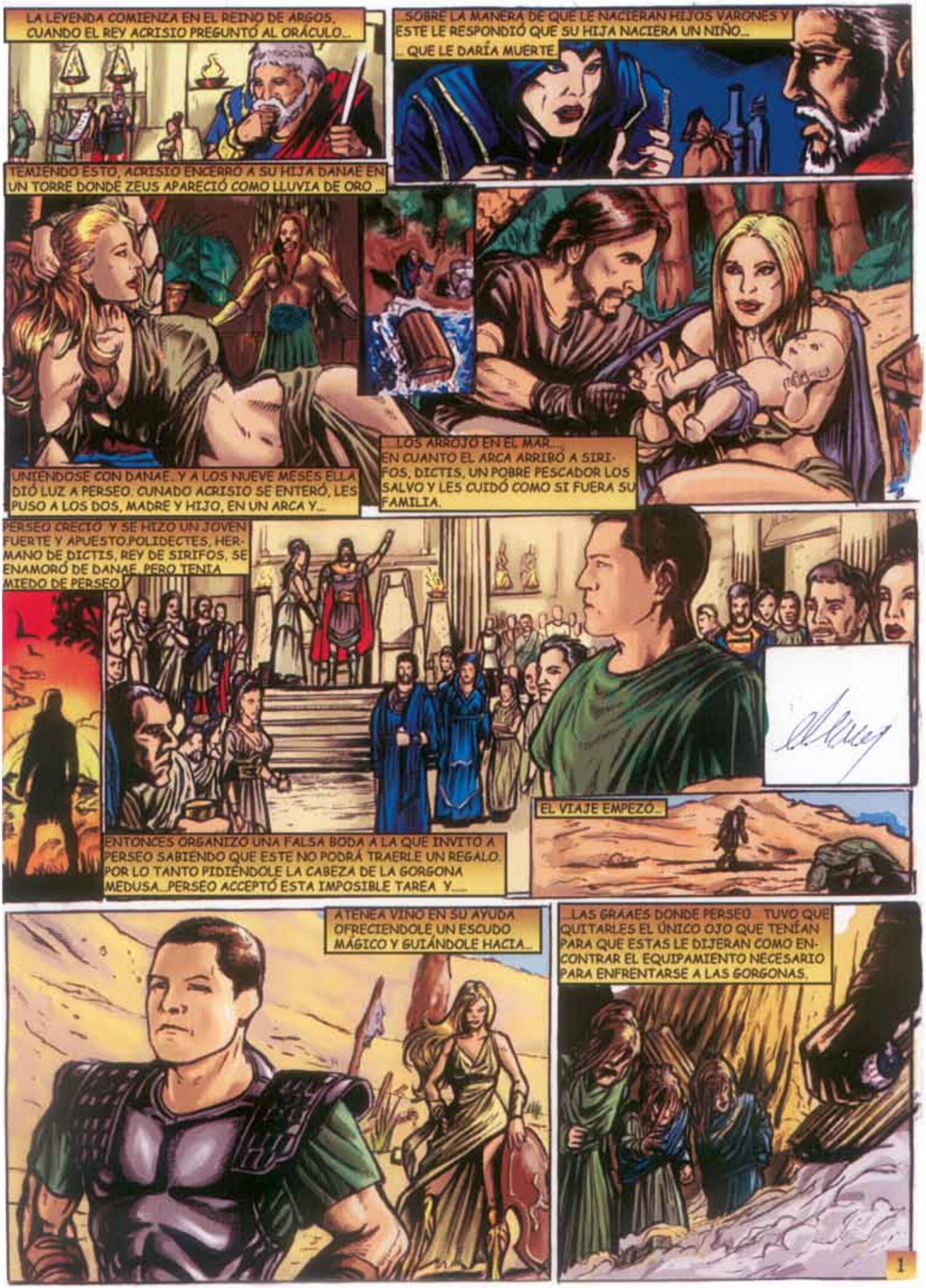
LA LEYENDA COMIENZA EN EL REINO DE ARGOS, CUANDO EL REY ACRISIO PREGUNTÓ AL ORÁCULO...
...SOBRE LA MANERA DE QUE LE NACIERAN HIJOS VARONES Y ESTE LE RESPONDIÓ QUE SU HIJA NACIERA UN NIÑO...
... QUE LE DARÍA MUERTE.
TEMIENDO ESTO, ACRISIO ENCERRÓ A SU HIJA DANAE EN UN TORRE DONDE ZEUS APARECIÓ COMO LLUVIA DE ORO ...
UNIENDOSE CON DANAE...Y A LOS NUEVE MESES ELLA DIÓ LUZ A PERSEO. CUNADO ACRISIO SE ENTERÓ, LES PUSO A LOS DOS, MADRE Y HIJO, EN UN ARCA Y...
...LOS ARROJÓ EN EL MAR....
EN CUANTO EL ARCA ARRIBÓ A SIRIFOS, DICTIS, UN POBRE PESCADOR LOS SALVÓ Y LES CUIDÓ COMO SI FUERA SU FAMILIA.
PERSEO CRECIÓ Y SE HIZO UN JOVEN FUERTE Y APUESTO.POLIDECTES, HERMANO DE DICTIS, REY DE SIRIFOS, SE ENAMORÓ DE DANAE. PERO TENIA MIEDO DE PERSEO.
ENTONCES ORGANIZÓ UNA FALSA BODA A LA QUE INVITÓ A PERSEO SABIENDO QUE ESTE NO PODRÁ TRAERLE UN REGALO. POR LO TANTO PIDIÉNDOLE LA CABEZA DE LA GORGONA MEDUSA...PERSEO ACCEPTÓ ESTA IMPOSIBLE TAREA Y.....
EL VIAJE EMPEZÓ...
ATENEA VINO EN SU AYUDA OFRECIENDOLE UN ESCUDO MÁGICO Y GUIÁNDOLE HACIA...
...LAS GRAAES DONDE PERSEO TUVO QUE QUITARLES EL ÚNICO OJO QUE TENÍAN PARA QUE ESTAS LE DIJERAN COMO ENCONTRAR EL EQUIPAMIENTO NECESARIO PARA ENFRENTARSE A LAS GORGONAS.

ASI ENCONTRO A LAS NINFAS, LAS QUE LE AYUDARON ALEGREMENTE Y LE DIERON UN KIBSIS (UNA ESPECIE DE ZURRÓN)..
..Y UNAS SANDALIAS ALADAS.

CON TODO ESTO Y CON LA ESPADA QUE HERMES LE DIÓ, SE FUE A POR LAS GORGONAS.
LLEGÓ ALLI Y VIO EN SU ALREDEDOR TODO TIPO DE SERES PETRIFICADOS POR LA MIRADA HORRORÍFICA DE LA LETAL MEDUSA.

MIENTRAS QUE DORMIAN LAS GORGONAS EL SE ACERCO A MEDUSA.
Y LOGRÓ DECAPITARLA MIRANDO EN EL REFLEJO DE SU ESCUDO.

EN CUANDO LAS HERMANAS SE DESPERTARON...
PERSEO YA SE HABIA MARCHADO.

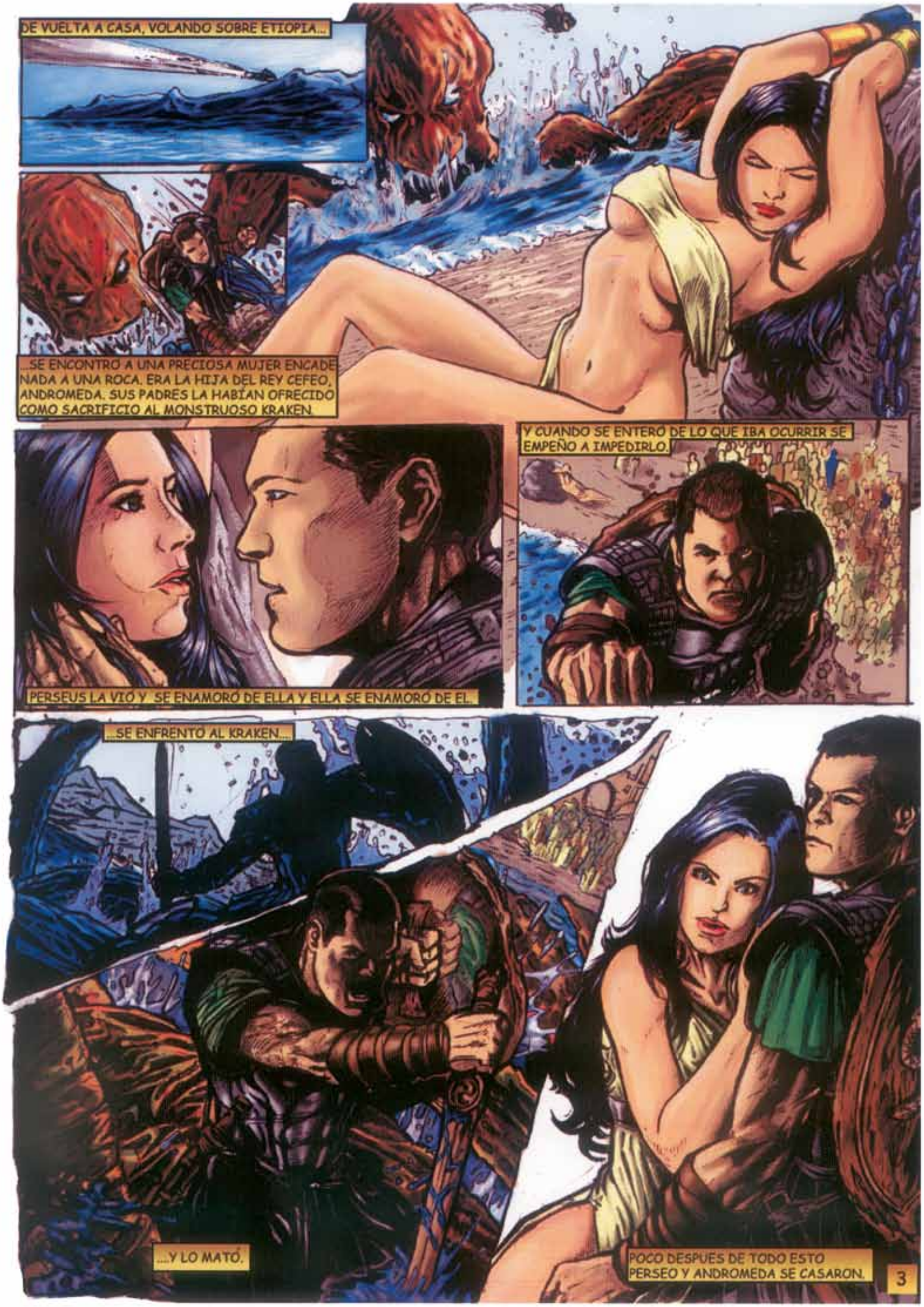
DE VUELTA A CASA, VOLANDO SOBRE ETIOPIA...
...SE ENCONTRO A UNA PRECIOSA MUJER ENCADENADA A UNA ROCA. ERA LA HIJA DEL REY CEFEO, ANDROMEDA. SUS PADRES LA HABIAN OFRECIDO COMO SACRIFICIO AL MONSTRUOSO KRAKEN.
PERSEUS LA VIÓ Y SE ENAMORÓ DE ELLA Y ELLA SE ENAMORÓ DE EL.
Y CUANDO SE ENTERÓ DE LO QUE IBA OCURRIR SE EMPEÑO A IMPEDIRLO.
...SE ENFRENTÓ AL KRAKEN...
...Y LO MATÓ.
POCO DESPUES DE TODO ESTO PERSEO Y ANDROMEDA SE CASARON.

PERSEO VOLVIO A SIRIFOS.
DURANTE SU LARGO VIAJE...
...SU MADRE Y DICTIS SE HABÍAN REFUGIADO EN UN TEMPLO A CAUSA DE VIOLENCIA DE POLIDECTES.
Y ENTONCES PERSEO DECIDIÓ ACABAR CON ESTE.
PENETRO EN EL PALACIO...
...DONDE POLIDECTES HABÍA CONVOCADO A SUS FIELES Y, DANDOSE VUELTA, LES MOSTRÓ LA CABEZA DE LA GORGONA: EN CUANTO MIRARON, QUEDARON PETRIFICADOS...
...Y ASI CONSIGUIO TAMBIEN ELIBERAR A TODOS LOS ESCLAVOS Y ESCLAVAS DEL REY.
AÑOS DESPUES , PERSEO PARTICIPANDO EN LOS JUEGOS OLIMPICOS, MIENTRAS COMPETÍA EN EL PENTATLON, FUE A DAR CON EL DISCO...
...AL QUE TIRÓ CON TODA FUERZA.....
EL DISCO ALCANZÓ A ACRISIO Y AL PUNTO ...LO MATÓ.
...CUMPLIENDO LO QUE EL ORÁCULO LE HABIA DICHO MUCHOS AÑOS ANTES A SU ABUELO ...Y PORQUE ESTA ERA LA PROFECIA. DESPUES DE ESTOS EVENTOS PARECIÓ QUE LAS GRANDES BATALLAS DE PERSEO SE ACABARON LLEGANDO SU MOMENTO DE BUSCARSE LA PAZ. LA PAZ CONSIGO MISMO Y CON EL MUNDO.
FIN

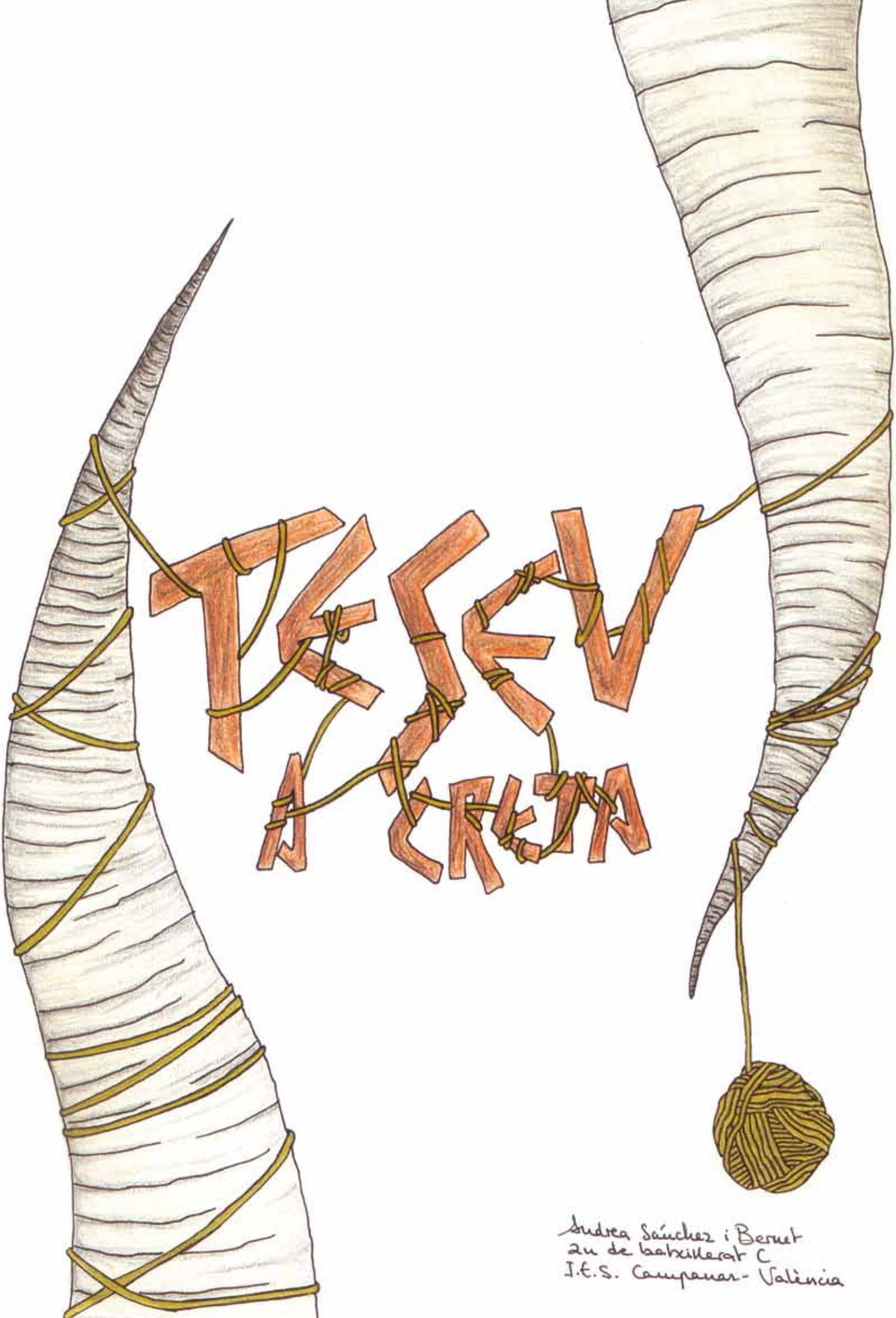

Andrea Sánchez i Bernet
2n de batxillerat C
I.E.S. Campanar - València

FA MOLT DE TEMPS EN EL MÓN DELS DÉUS I ELS HEROIS, ARRIBÀ A LA CIUTAT DE TROEZEN EGEU, EL REI D'ATENES, QUI ACABÀ DESPOSANT LA BELLA ETRA. PERÒ POC ABANS DE NÀIXER EL SEU PRIMER FILL...

ACABO DE SABER QUE HE D'ATENDRE UNS AFERS URGENTS A ATENES

I QUÈ FARÉ JO SOLA AMB EL NEN?

JA HI HE PENSAT. SOTA LA ROCA HE DEIXAT UNES SANDÀLIES I UNA ESPASA QUE EM PERMETRAN RECONÈIXER-LO QUAN SIGUI PROU GRAN I VALENT PER A TROBAR-ME

I NO PODRIES MIRAR DE TORNAR ABANS?

ADÉU I RECORDA TOT EL QUE T'HE DIT!

VES AMB COMPTE I TORNA AVIAT! ADÉU!

ETRA INFANTÀ UN NOI DESPERT I FORT A QUI ANOMENÀ TESEU, I AMB EL PAS DELS ANYS...

DEIXA-HO ESTAR! JA HO SABRÀS QUAN TORNI!

PER QUÈ ÉS AQUÍ AL MIG?

SEGUR QUE AMAGA ALGUN SECRET!

QUÈ HI FA AQUI AQUESTA ROCA?

PER QUÈ NINGÚ NO L'HA TRETA?

FINS QUE UN DIA...

SEMBLA QUE JA ES MOU...

UFF! JA ESTÀ... A VEURE QUÈ AMAGAVA...

QUÈ SÓN AQUESTES SANDÀLIES? I L'ESPASA? D'ON HAN SORTIT?

DONCS VEURÀS, EL TEU PARE ÉS EGEU, EL REI D'ATENES, I DEIXÀ AIXÒ PER QUÈ QUAN FOSSIS PROU GRAN I VALENT PER ANAR A VEURE'L EL POGUÉS RECONÈIXER-TE

D'ACORD! SI HE POGUT MOURE LA ROCA SIGNIFICA QUE JA TOCA QUE EM CONEGUI! ME'N VAIG!

VES AMB COMPTE! EL CAMÍ ÉS LLARG I PLE DE BANDOLERS

NO M'IMPORTA QUANTS BANDOLERS EM TROBI! ARRIBARÉ A ATENES COSTI EL QUE COSTI

VOLIES PASSAR

AIXÍ QUE, AQUEST ÉS EL SEU PALAU...

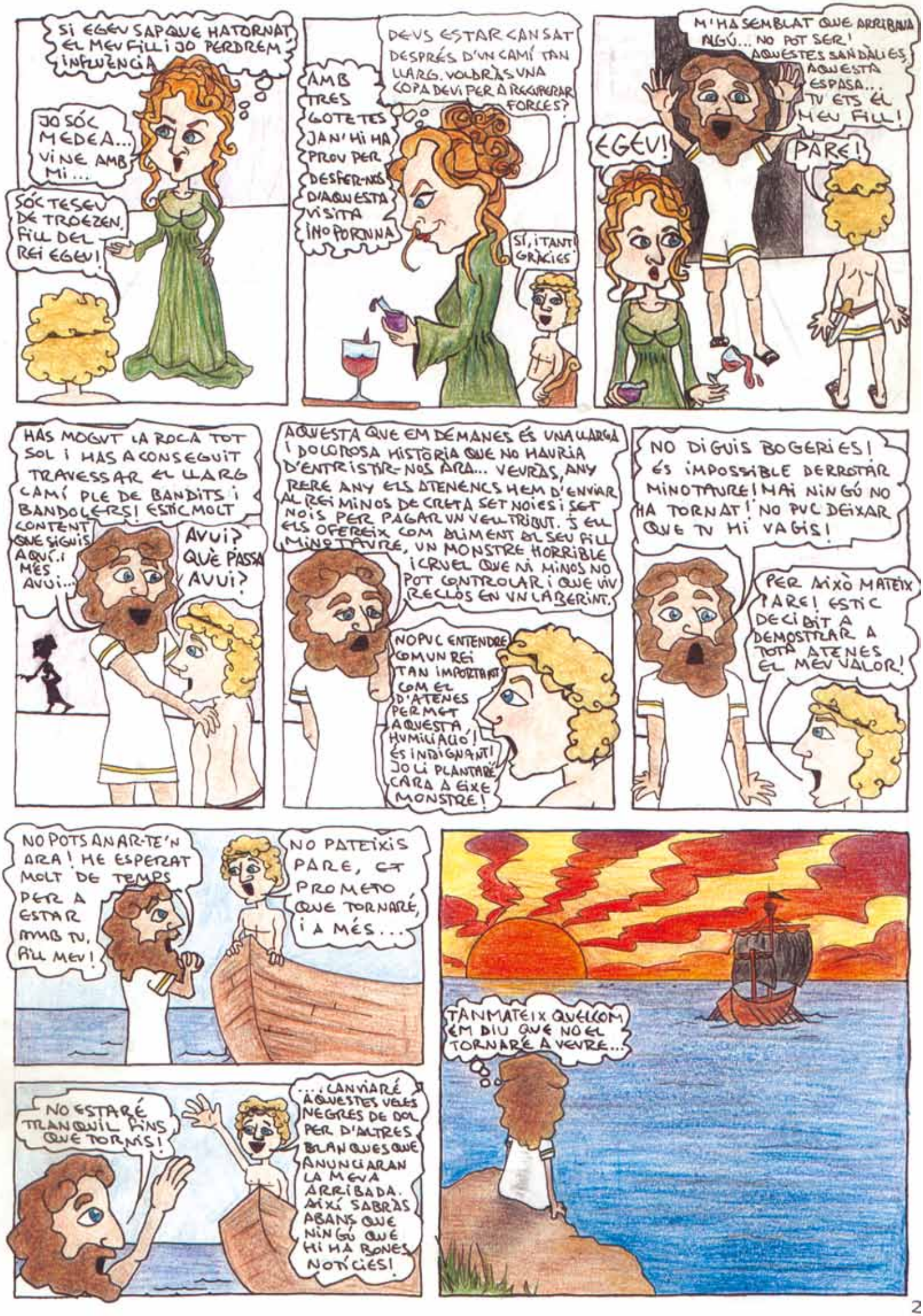
SI EGEU SAP QUE HA TORNAT EL MEU FILL I JO PERDREM INFLUÈNCIA
JO SÓC MEDEA... VINE AMB MI...
SÓC TESEU DE TROEZEN, FILL DEL REI EGEU!
DEUS ESTAR CANSAT DESPRÉS D'UN CAMÍ TAN LLARG. VOLDRÀS UNA COPA DE VI PER A RECUPERAR FORCES?
AMB TRES GOTETES JA N'HI HA PROU PER DESFER-NOS D'AQUESTA VISITA INOPORTUNA
SÍ, I TANT! GRÀCIES
M'HA SEMBLAT QUE ARRIBAVA ALGÚ... NO POT SER! AQUESTES SANDÀLIES, AQUESTA ESPASA... TU ETS EL MEU FILL!
EGEU!
PARE!
HÀS MOGUT LA ROCA TOT SOL I HAS ACONSEGUIT TRAVESSAR EL LLARG CAMÍ PLE DE BANDITS I BANDOLERS! ESTIC MOLT CONTENT QUE SIGUIS AQUÍ. I MÉS AVUI...
AVUI? QUÈ PASSA AVUI?
AQUESTA QUE EM DEMANES ÉS UNA LLARGA I DOLOROSA HISTÒRIA QUE NO HAURIA D'ENTRISTIR-NOS ARA... VEURÀS, ANY RERE ANY ELS ATENENCS HEM D'ENVIAR AL REI MINOS DE CRETA SET NOIES I SET NOIS PER PAGAR UN VELL TRIBUT. I ELL ELS OFEREIX COM ALIMENT AL SEU FILL MINOTAURE, UN MONSTRE HORRIBLE I CRUEL QUE NI MINOS NO POT CONTROLAR I QUE VIU RECLOS EN UN LABERINT.
NO PUC ENTENDRE COM UN REI TAN IMPORTANT COM EL D'ATENES PERMET AQUESTA HUMILIACIÓ! ÉS INDIGNANT! JO LI PLANTARÉ CARA A EIXE MONSTRE!
NO DIGUIS BOGERIES! ÉS IMPOSSIBLE DERROTAR MINOTAURE! MAI NINGÚ NO HA TORNAT! NO PUC DEIXAR QUE TU HI VAGIS!
PER AIXÒ MATEIX PARE! ESTIC DECIDIT A DEMOSTRAR A TOTA ATENES EL MEU VALOR!
NO POTS ANAR-TE'N ARA! HE ESPERAT MOLT DE TEMPS PER A ESTAR AMB TU, FILL MEU!
NO PATEIXIS PARE, ET PROMETO QUE TORNARÉ, I A MÉS...
NO ESTARÉ TRANQUIL FINS QUE TORNIS!
...I CANVIARÉ AQUESTES VELES NEGRES DE DOL PER D'ALTRES BLANQUES QUE ANUNCIARAN LA MEVA ARRIBADA. AIXÍ SABRÀS ABANS QUE NINGÚ QUE HI HA BONES NOTÍCIES!
TANMATEIX QUELCOM EM DIU QUE NO EL TORNARÉ A VEURE...

JA A CRETA.
TANQUEU-LOS JA! PORTEU ELS PRESONERS A LES MASMORRES! DEMÀ ELS OFERIREM A MINOTAURE!
AQUEST MANAIRE TAN CRUEL I DESAGRADABLE DEU SER EL BÀRBAR DE MINOS. I AQUESTA GENTOLA...
...QUE...OSTRES!
M'HA SOMRIGUT!
L'EIXA NIT...
SÓC ARIADNA, LA FILLA DE MINOS. ELL MAI NO EM PERDONARIA QUE T'AJUDÉS PERÒ JO... NO PODRÉ AJUDAR-TE CONTRA MINOTAURE, PERÒ SI SOBREVIUS...
...NECESSITARÀS AQUEST FIL D'OR TAN LLARG I RESISTENT PER A PODER SORTIR I NO PERDRE'T. NOMÉS CALDRÀ QUE EN LLIGUIS UN EXTREM A QUALSEVOL BRANCA DE L'ENTRADA I QUE DESPRÉS EL DEIXIS ANAR PER ON PASSIS.
MINOS NO EM PERDONARÀ QUE AJUDI UN ATENENC. SÉ QUE ARRISCO LA MEVA VIDA, NOMÉS ET DEMANO QUE M'HO AGRAEIXIS PORTANT-ME AMB TU, SI SURTS...
SEMPRE T'HO AGRAIRÉ!
HA ARRIBAT L'HORA...
ARA SÍ QUE HE BEGUTOLI!
NO!
AH!
A QUE NO T'HO ESPERAVES?
AAAGH!

I ARA A VEURE COM M'HO PAIG PER A RESCATAR ARIADNA...
RÀPIDI SÓC AQUÍ
A PER ELLS! MAI MO PODRÉ CONSENTIR QUE AQUEST ATENENC MATI MINOTAURE I DESPRÉS S'ENDUGUI LA MEVA FILLA!
FUGIM! RÀPIDI!
HO HEM ACONSEGUIT! ARA ANIREM A ATENES A CASAR-NOS
NO TOLERARÉ TANTES OFENSES I MOLT MENYS QUE LA MEVA FILLA SIGUI FELIÇ AMB TU!
I EIXANIT...
FES-ME CAS, ÉS MA FILLA, LA CONEC, SÉ QUE ELLA MENYSPREARIA UN HEROI COM TU, NOMÉS T'HA UTILITZAT PER A FUGIR, NO T'ESTIMA, ÉS RIU DE TU... ASPIRA A UN DÉU, NO ET SERÀ FIDEL, FES-ME CAS... SI PENSES QUE SÓC CRUEL I SAPS QUE ELLA PORTA LA MEVA SANG... SEGUR QUE ET TRAIRÀ!
FES-ME CAS A MI... MINOTAURE TAMBÉ ERA UN PROBLEMA PER A MI, AIXÍ QUE T'ESTIC AGRAÏT I ET DONARÉ UN CONSEL. ARIADNA NO ÉS PER A TU!
NO! AQUEST SOMNI NO POT SER REAL! ÉS TRACTA D'UN MALSON PERÒ HA ESTAT TAN INTENS... SEGUR QUE ÉS UNA REVELACIÓ! NO PUC DEIXAR QUE AIXÒ PASSI!
NO! NO EM DEIXIS! M'HAVIES PROMÈS...
ALMENYS EXPLICA'M PER QUÈ!
TÈSEU MAI NO S'ADONÀ QUE, DEIXANT ARIADNA A NAXOS, ERA ELL QUI LA LLIURAVA A DIONÍS...
...NI TAMPOC QUE AMB TANTES EMOCIONS S'HAVIA OBLIDAT DE L'OBJECTIU ÚLTIM DEL VIATGE, I DE LA PROMESA QUE LI HAVIA FET A SON PARE, EGEU...
...QUE AMB LA SEVA TRÀGICA HISTÒRIA I LA SEVA DOLOROSA MORT DONÀ NOM A TOT UN MAR.

CÒMIC

ORFEU I EURÍDICE

Leticia Alagarda Traver

En l'època en que els déus i els éssers fabulosos poblaven la terra, vivia a Grècia un jove anomenat Orfeu, qui entonava bells cants acompanyat per la seva lira. Quan la seua música sonava, les feres del bosc s'acostaven a llepar- li els peus i fins i tot les aigües dels rius es desviaven per poder escoltar aquells meravellosos sons.

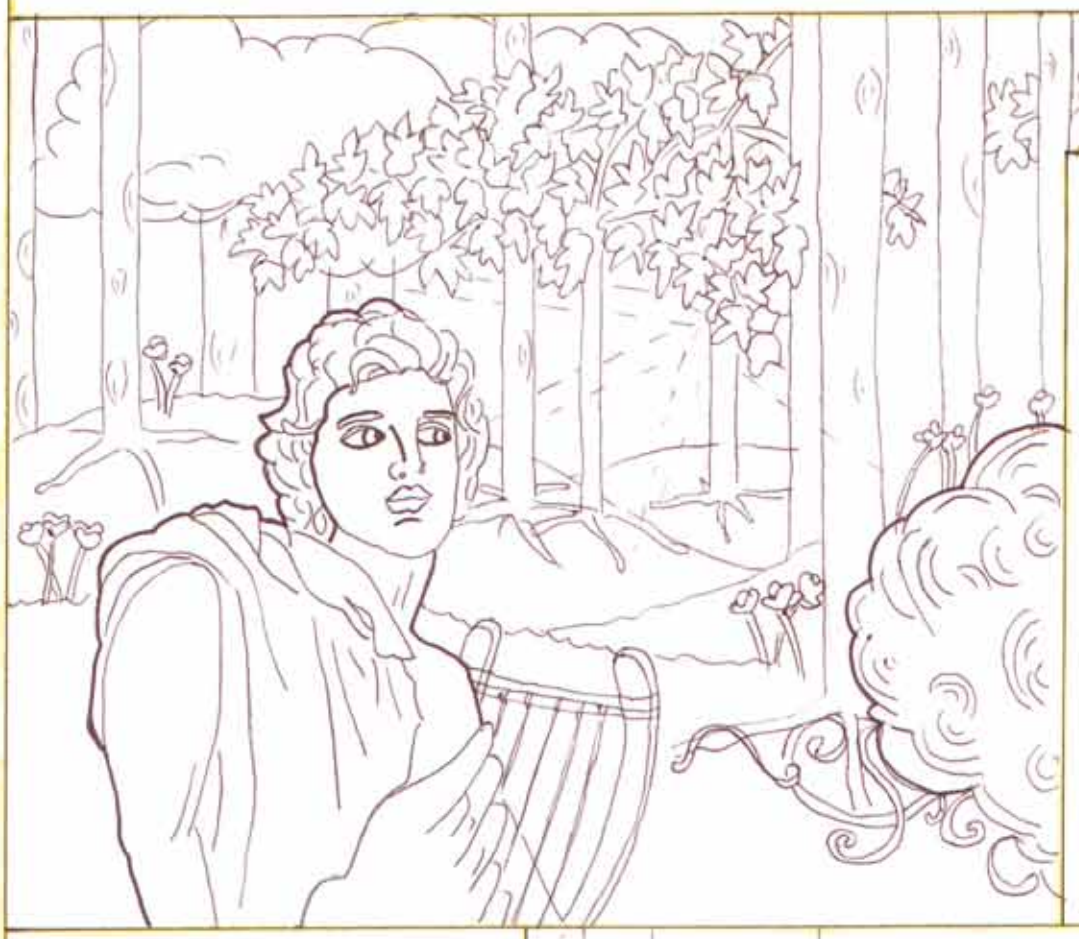

Un dia en què Orfeu es trobava al cor del bosc, va descobrir entre les branques d'un arbust a una jove nimfa de bellessa excepcional que escoltava embadalida la seua música...

La jove nimfa, anomenada Euridice, es va acostar a Orfeu i va seure al costat seu. Aleshores Orfeu va composar per a ella la més bella cançó d'amor que s'havia escoltat mai en aquells boscos. I pocs dies més tard es celebraven les noces entre Orfeu i Euridice.

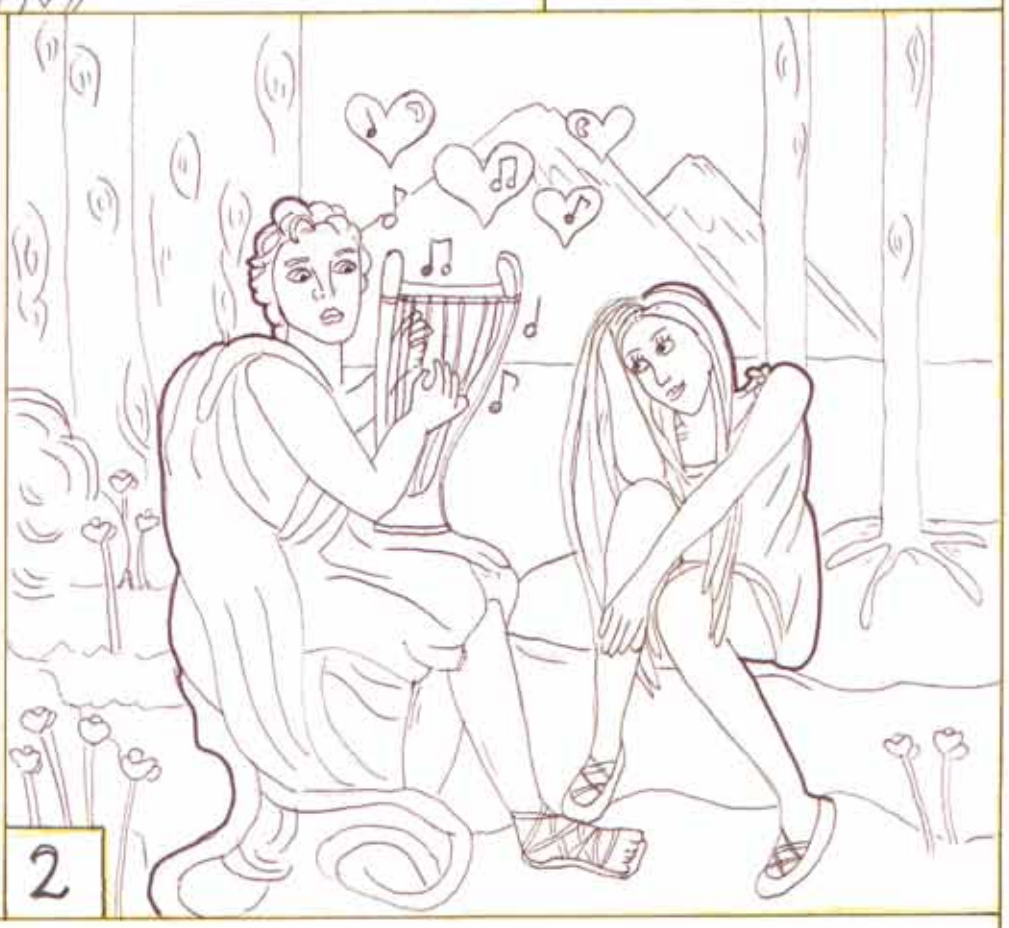

La felicitat i l'amor van omplir els dies de la jove parella. Però un matí en què Eurídice passejava per un verd prat, una serp va venir a mossegar-li el delicat taló dipositant en aquest, la llavor de la mort.

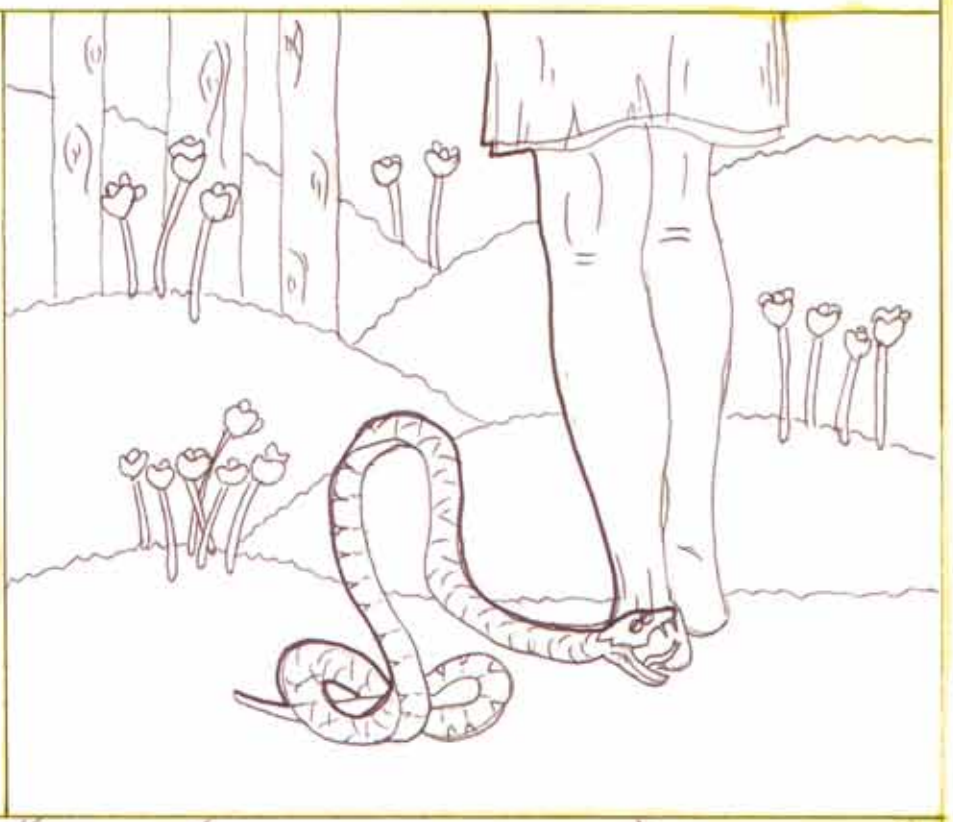

En assabentar-se'n de la mort de la seva amada, Orfeu va descendir a les profunditats infernals per suplicar que permetessin a Eurídice tornar.

Orfeu va aconseguir d'arribar fins la vora de la llacuna Estígia. Allà va entonar un cant tan trist que va commoure el barquer encarregat de transportar les ànimes dels difunts fins l'altra vora de la llacuna.

Orfeu va travessar les aigües que cap ésser viu pot creuar. I una vegada al regne de les tenebres, es va presentar davant de Plutó i li va suplicar que li retornara a la seua esposa. La música i les paraules d'Orfeu van aconseguir estovar el cor de Plutó, qui, per un instant, va sentir que els seus ulls se li humitejaven.

Plutó li va concedir a Orfeu la seua petició, solament amb una condició. No podía veure a Eurídice fins que la llum del sol els cobrira als dos per complet.

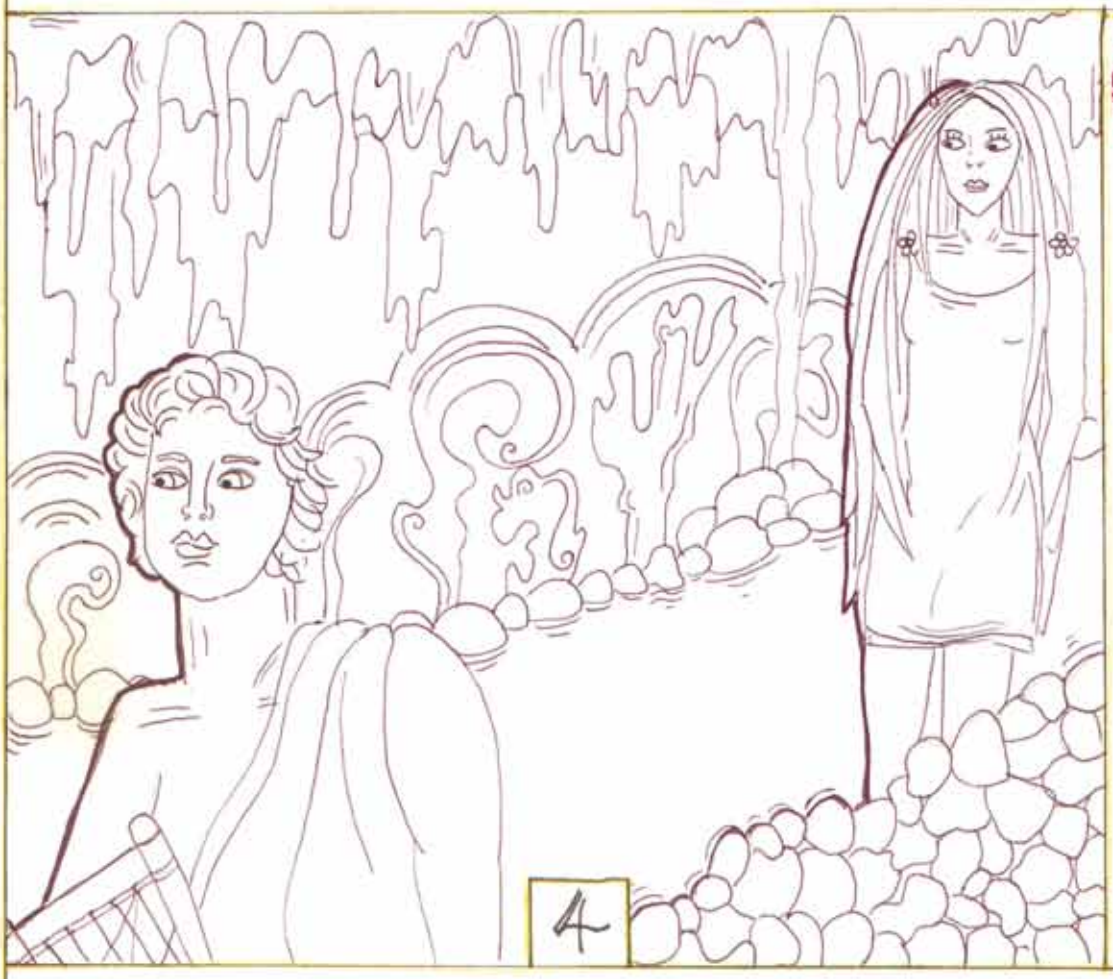

Orfeu va iniciar el camí de tornada cap al món de la llum. Durant llarg temps va caminar per trists i foscs camins habitats per la penombra. En les seves orelles retrunyia el silenci. Ni el més lleu soroll no delatava la proximitat de la seva amada.

Per fi, Orfeu va albirar la llacuna. Allà estava el barquer, i a l'altre costat, la vida i la felicitat en companyia d'Eurídice. Orfeu va dubtar per un moment i, ple d'impaciència, va girar el cap per comprovar si Eurídice el seguia. I en aquest mateix moment va veure com la seva amada es convertia en una columna de fum que ell va tractar inútilment de capturar entre els seus braços...

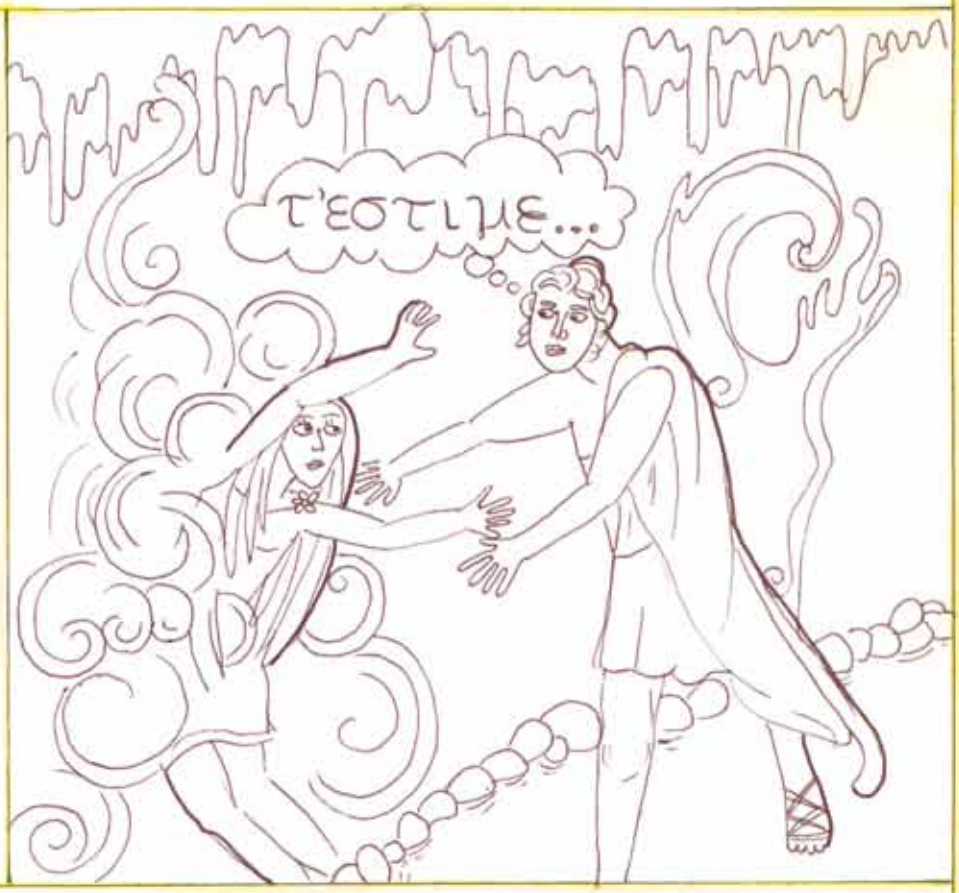

En tornar a la terra Orfeu entonà uns cants tan tristos que fou matat sense pietat per les mènades tràcies. Les restes mortals de Orfeu foren soterrades en un preciós mausoleu.

L'ànima de Orfeu es va reunir amb l'ànima de la seua amada Eurídice tocant la lira i delectant amb els seus cants a tots els benaurats que vivien feliços als Camps Elisis.

FI

JUICIO DE PARIS

Vamos a contarles una historia de guerra.
Guerra por amor a causa de la ambición y la venganza de una diosa.
Éride
Éride, diosa de la discordia, bajó del Olimpo a charlar con algunas hermanas...
Entonces se enteró del bombazo
¿Te has enterado de la boda de Tetis y Peleo?
¿Tetis y Peleo se casan?
¿No te han invitado?
De momento querida, de momento ...

PHOTOCALL
PHOTOCALL
A la fiesta acudió lo más del Olimpo, la alta sociedad humana y los más bellos seres sobrenaturales.
Algunos no necesitaban sus mejores galas...
Incluso allí apareció ella,
Sin invitación,
Vengativa,
Ante Zeus
A la más bella
Tranquilos, por favor. Vengo como mensajera para traer esta dorada manzana. Dice aquí que es para la más bella de la fiesta.
Tres diosas se dieron por aludidas...

¿Quién es la más bella, Zeus?
¿Con sus cartucheras? Es mía, claro está.
Mi 90-60-90 gana a esas
La la laaa la laa la laa la la la laaa ♪♪♬
Hoy no habrá discordia, Eride.
Lo tendrá que elegir un hombre cuya mente se guíe por la objetividad
Por ejemplooo... ¡Tú, Paris!
Así que se hizo una sesión de fotos muy sofisticada para la elección Pero a Paris todas le parecían hermosas.

Las diosas intentaron sobornar a Paris con tal de tener la manzana
Atenea le ofreció éxito en la guerra
Hera le ofreció poder infinito.
Afrodita le prometió el eterno amor de la humana más bella del mundo.
Para Afrodita
Paris otorgó el título a Afrodita, pero esto desencadenó el mayor de sus problemas
Helena, la bella recompensa a Paris, era esposa del rey espartano: Menelao
Por amor, Paris y el rey espartano se declararon la guerra y reinó la discordia. Dando a Eride tanta venganza como satisfacción.
Fin

LA BODA DE PIRITOO I HÍPODAMIA

Aleix Arola

Un dia com qualsevol altre, a les meravelloses muntanyes de Tessália, un acte no molt important estava a punt de donar a començar... 1

El bosc es despertava amb el so de l'aigua pendent avall i els lluminosos raigs del sol, al ritme del cantar dels ocells. 2

Apol·lo cobria el cel de brillant majestuositat, despertant darrere ell a tot ser vivent. Entre ells els centaures. Uns sers especials, caracteristics, alegres i orgullosos. Que habitaben els boscos. 3

Quant va arribar la noticia, que es va expandir més rapid que la pesta o l'imperi Romà, els centaures pegaren a correr per asistir a la boda del seu cosí. 4

Perdona havieu cridat al circ?
Ha... Val, aw...
Cadires!
Je-je
NO...
PORTEU UN ALTRA TAULA!!
Mentrestant... A la zona del casament, els serfs anaven preparant el menjar per a la festa i alguna cosa més... Tot estava envoltat de jardins imperials de vistosos verds...
5
Gràcies
Es per allí.
eh?
Perdona... la festa de Piritoo?
Si... mentres portaven més taules i expulsaven els del circ... Piritoo estava a la porta del jardí, saludant els convidats a la celebració. Va ser quant s'adonà de l'arrivada d'uns sers extranys, els centaures...
6
QUE PASSA!!!
eh?...
...
I jo he convidat a aquest?
...
...
Mentrestant encara seguien buscant taules.
Al principi Piritoo no habia caigut qui eren aquells individus tant escandalosos pero després d'una estona en blanc es va adonar que eren els seus cosins...
7
Hei!! COM VA TOT?!
HA HA HA HA
Després de donar-se una forta abraçada, Piritoo va mostrar el seu jardí als seus cosins. Varen recorrer fins el cantó més fosc i ocult del jardí. Tot seguit va començar la cerimonia.
8
SALUT!!
SALUT!!
SALUT
Quant va donar acte el casament es varen sentar a les taules perfectament preparades amb el més cuidat detall i com no, varen menjar com a porcs. La gent reia i era feliç.
9

Va ser quant Piritoo els va oferir que pegaren un glop de ví. Però els centaures mai havien probat eixa exòtica i extranya beguda. 10
AGGGR...
Mmm...
Mm...
HIP!
HIP!
HIP!
Al principi els centaures semblaven no agradar-los molt però con forme anaven beguent, més i més s'enganxaven, fins a un punt crític... 11
Els centaures estaven tant i tant enganxats a la beguda que començaren a veure doble i a dir coses fora de context. Estaben bufats... però, tant bufats que es varen enamorar de cada una de les dones que hi havien al convit fins el punt de voler raptar-les. 12
Quant els habitants presents del poble, varen vore que els centaures s'estaven passant de la ratlla i que volien raptar a les seves dones incloent fins i tot a la mateixa novia, va donar acte un enfrontament entre centaures i lapites. 13
Després d'una intensa batalla, els lapites eixiren victoriosos com no podia ser d'altra manera i així el seu pas per l'història quedara grabat per a tota l'eternitat. La lluita entre centaures i
14

Certamen Compitalia

quod ad exspectationem graecarum et romanarum rerum movendam in oppido Sagunto administratio ludorum scaenicorum iuxta eos instituit

Schola Grammaticae & Matilde Salvador

interfuit rerum antiquarum scientiam manifestavit et per quinque annos tredecim palmas accepit

datum Sagunti mense Aprili A.D. MMX

pro administratione

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὦνος Ἡ δραχμῶν ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΑΣΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΑ ΓΛΩΣΣΑΝ ΛΕΓΟΥΣΙ Ἔτος CDXXXII

Θρησκεία

Ὁ Ζεὺς τὴν καλὴν Λήδαν μεταμορφούμενος ἐπάγει.

Διάλογος

"Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα" λέγει σοφῶς ὁ φιλόσοφος.

Τήμερον διδομεν τὸν νέον δῶρον: *Οἰδίπους Τύραννος* τοῦ ἐνεστότος δραματοποιοῦ Σοφοκλέους.

Περικλῆς ἀγγέλλει ὅτι στρατεία εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ποιηθήσεται·

Τόδε τὸ ἄγγελμα ἀπειλὴ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους νομίζεται.

·Χθὲς ὁ ῥήτωρ εἶπεν ὅτι δεῖ τὴν ἐν τῷ τῆς Πελοποννήσου Πολέμῳ νίκην τῇ Ἀθηνᾷ εἶναι, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ πατρὶς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν σοφῶν καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἐστίν.

Ἡ Συμμαχία Δήλου οἴεται ὅτι νίκη πρὸς πόλιν Σπάρτης ἐμπροκεῖται.

Πᾶσα ἡ Ἑλλάς

Τὰ ἔργα τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ νέου ναοῦ τῆς ἀκροπόλεως, περαίνονται.

Ἡ πόλις τῆς Ποτειδαίας ἐπανίσταται ταῖς Ἀθήναις.

Ἡ πόλις ὠφέλειαν τῶν Κορινθίων δεῖσθαι βούλεται.

Οἰκονομία

Ἡ εὐπορία τῶν τῆς Συμμαχίας Δήλου πόλεων πολλὰ χρήματα ἀποβάλλει.

Ἔκτος τῆς Ἑλλάδος

Ὁ βίος ἐν τῇ Ῥώμῃ σὺν τῇ τῆς *Ρεπούβλικας* ἀρχῇ ἡσυχός ἐστιν. Οἱ θεοὶ τῶν Ῥωμαίων ἀνάσσουσι εἰρήνῃ.

Παίδευσις

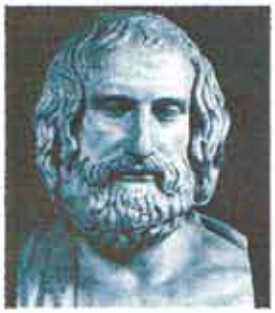

Ἀναξαγόρας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξελαύνειν ἔξω τῶν Ἀθηνῶν καταγιγνώσκεται. Οὗτος ἀθεότητος κατηγορεῖται.

Καλλίας ἐν τῷ τῆς Πελοποννήσου πολέμῳ ἀποθνήσκει

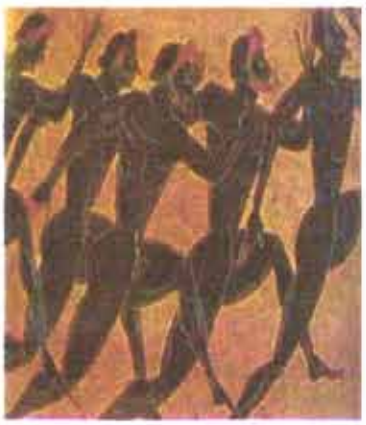

Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες

Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν οὐ δύνανται ἀγωνίζεσθαι, ἐπειδὴ πολλοὶ αὐτῶν μαχόμενοι ἐν τῷ πολέμῳ εἰσίν.

μυροπώλιον τοῦ Ρυγέου
Βελτίονες πέδιλοι ½|½

Afrodita vol escriure. Que vol escriure? Sí, exacte. Això és impossible estàs boig com escriurà tot el dia mirant-se a l'espill darrere d'algun déu jove que la complaga tots els dies estàs boig mentides impossible boig no et creiem sempre mentida és inimaginable heretgia ella NO POT ESCRIURE!!

Calleu! Quan intente demostrar que valc per a més coses que per a inspirar el desig amorós, que no només sóc una deessa bella, murmuren; cada cop més i més alt. Però què s'han cregut?! Sóc la mare divina de la gran nació romana, res hi ha impossible per a mi! Eixes veus... El seu xiuxiueig monòton i incessant que emmalalteix el meu esperit immortal i elimina la meua voluntat de canviar. Ara veuran d'allò que sóc capaç, perquè és veritat, vull escriure.

Ho faré per a obrir els ulls de tothom. El món ha canviat, l'Olimp és un lloc foll ara i ningú no se n'ha adonat. Aquesta missió suïcida pot comportar-me conseqüències greus, ja que els interessos d'aquells que s'aprofiten de la situació actual poden veure's perjudicats. Encara que, si no ho faig jo, qui s'atrevirà? Covards, tots són uns covards i giren el cap. Jo, la que nasqué de l'escuma del mar, de les ones, l'àuria, us ajudaré a veure la crua realitat.

En un temps llunyà, Hesíod va descriure les diferents generacions d'homes que els senyors eterns havien creat. Va contar com la raça humana havia anat degenerant des de l'or a la plata, al bronze i al ferro, material de què estaven fets els cors dels contemporanis del gran autor. Doncs ara, les persones estan fetes de coltan. Una mescla gris de minerals, obscura, metàl·lica, que és la matèria dels seus ossos, la seua carn i la seua ànima.

Aquesta sisena generació d'éssers humans mor prompte, com els de la segona, i és més violenta inclòs que els de la tercera. Es maten entre ells sense miraments, també lluiten amb la finalitat d'aconseguir dominar tots els jaciments de l'estrany material que els constitueix. Així poden renovar el seu cos buit i mort constantment. A més a més l'utilitzen també per a fabricar aparells d'alta tecnologia, que els fan creure's un poc més vius.

Han oblidat qui els va donar la vida, pensen que són invencibles. Ni tan sols Zeus, el totpoderós pare de déus i mortals, pot parar els seus peus. Arrasen amb tot al seu pas, maten la terra que habiten. Tant és així, que Deméter, morint de tristesa pel desastre que provoquen, no pot fer fèrtil la terra. Ni amb l'arribada de la seua filla de l'Infern aconsegueix tornar l'alegria al seu interior. Contínuament, Poseidó munta en còlera pels seus atreviments, fent tremolar les muntanyes i els oceans amb el seu trident. Però, per més naufragis que pateixen i més catàstrofes que veuen, el seu cor no deixa escapar l'odi que els contamina.

En aquest context brutal no hi ha lloc per a l'amor. El culte a Afrodita va desaparéixer fa milers d'anys; no es recorda res d'ella. I aquella que va constituir el model de bellesa, no té res a fer en un planeta on la perfecció femenina és la primor extrema. Terrible és el seu gust pel patiment alié. Únicament, s'escolta el seu riure térbol quan miren la televisió, gran invent del seu temps. En ella, solament triomfen els programes on un grup de gent es criden els uns als altres, per coses sense sentit i amb arguments inútils. Aquesta és la patètica imitació dels circs romans (quanta més sang millor!); de les tragèdies gregues, on la catarsi s'aconsegueix al vore que altres tenen una existència més mísera que la teua.

Aquesta nova generació la governa Eris, que sembra els seus fruits de la discòrdia per tot arreu. Ara, no necessita l'excusa de no ser invitada a una boda per a actuar. Altre déu que se n'aprofita és Ares, el tacat d'homicidis, el funest per als mortals, escampa el seu mal per qualsevol racó. Les guerres sense fi li donen poder, i ja és invulnerable. Està confabulat amb Hades, qui incrementa els habitants del Tàrtar sense parar gràcies a ell. La destrucció és l'aliment de tots tres.

No obstant això, si preguntares qualsevol d'aquestes persones, et dirien que viuen en un món feliç. Quina ironia, no? S'inventen històries de por per entretindre-se'n quan, en realitat, el crit de terror el podrien donar si es miraren a ells mateixos. Estan enamorats de la seua mediocritat, com si foren tots un Narcís modern.

Mira, apropat ací. Alguna cosa no va bé, Afrodita està escrivint a la seua cambra, amb la força de la desesperació donant-li paraules, quan Ares s'acosta a ella, envoltat per l'obscuritat. El foc del seu mirar és horripilant. Ha arribat a ell la notícia que la filla de Zeus està escrivint. Com pot tolerar eixa insolència? De segur que conta qualsevol mentida, originada pel seu caràcter feble i la seua imaginació desbordada d'enamoradissa. L'únic que passa és que està enutjada perquè no li faig cas. Abans, l'havia considerada digna d'estar amb mi, ara la veig com un insecte insignificant que cal eliminar.

- Sabia que vindries –digué ella, amb una llàgrima amarga recorrent la seua galta de marbre- Però havia d'intentar que algú s'adonara de la tragèdia que està succeint.
- Quina tragèdia? Jo visc com un autèntic rei. I molts altres pensen com jo i ningú vol vore com canvia eixa situació per culpa de les paraules estúpides d'una deessa rebutjada.
- El meu final està proper. No tinc por, les meus paraules no són un error, són salvació. La compensació per les equivocacions passades. La més greu de totes, va ser no vore't com eres en realitat.
- Adéu, Afrodita. És una llàstima que desaparega eixe rostre que tants pintors han plasmat a les seues obres i que a ningú inspirarà mai més. Una llàstima...

I amb el vigor i l'autoritat que Ares té des que habiten al món els homes de coltan, realitza l'impossible: matar una immortal. Ella cau sense vida als seus peus i l'assassí s'allunya, impassible, cap al nou imperi que està construint a la Terra.

EL DIARI DE TRITÓ

Les profunditats del mar, un espai bellíssim ple de color i vida i potser també màgic. Qui sap fins on arriben els brillants rajos del sol que travessen eixa capa d'aigua salada? Qui sap quines criatures s'amaguen al fons marí? Potser ningú ho sap.

He estat sempre solcant els mars amb el pesquer de mon pare, però fins ara mai m'havia parat a pensar que totes aquestes qüestions tingueren resposta. Ara sé que la mar amaga molts misteris i pense que tot és cert. Per què? Avui m'he trobat un llibre daurat surant en la mar, no sabia de què es tractava, però ara, en llegir-lo, he vist que és un diari...

Dia 10:

Aquest matí m'he alçat de bon humor, en el Mediterrani com sempre. Ma mare m'ha preparat un plat de calamars per desdejunar-me mentre mon pare visitava l'oncle Zeus.

Més tard me n'he anat a corre-cuita a les aules, no volia faltar el primer dia de classe.

Allà, he conegut una nova sirena i dos nous tritons i ens hem fet bons amics. Aquesta tarda hem quedat els tres per a passejar-nos per l'escull. A mon pare no li agraden les sirenes, diu que els agrada trair a tothom i mai et pots fiar d'elles, però jo li dic que, si són amigues meues, també ho poden ser d'ell però mai no em fa cas.

Jo hi visc en un gran castell daurat on regnen les decoracions marines, amb closques de caragols i mol·luscos, algues i anemones, tot d'or. La sala d'estar té una gran taula daurada d'un cranc, també d'or, i les cortines estan fetes de pell de tauró amb decoracions en perles i nacre.

Dia 11:

Neptú, mon pare, s'ha alçat amb mal peu, estava molt enfadat i ha fet que caigueren llamps i trons. Mai l'havia vist així, no sé el que haurà passat però crec que prompte ho sabré perquè ací les noticies naden molt ràpid.

En l'escola marina hem conegut nous professors, i hem estrenat els nous llibres. El meu amic, el tritó que vaig conèixer ahir, m'ha contat la seua vida sencera a l'hora de l'esmorzar i li he promés que algun dia vindrà al meu castell. Pense que és un bon amic, potser un poc xerrameca però sempre el veig amb un somriure a la cara i això em fa sentir bé, en canvi, la sirena, avui ha estat un tant estranya, gairebé no ens ha parlat en tot el dia i se la veia un poc disgustada, però no li he volgut dir res, per si no s'ho prenia bé.

Quan he arribat al castell he deixat el meu nou trident al llit, però sentia que em faltava alguna cosa, la meua closca de caragol que sempre duc damunt per si he de donar un missatge a algú, ja no hi era, me l'hauré deixada a l'escola. Demà preguntaré a veure si algú l'ha vista.

Dia 12:

Li he preguntat a ma mare si sap alguna cosa del que li passava ahir a mon pare i m'ho ha explicat tot. M'haa contat que un home grec anomenat Ulisses, amb altres grecs, s'ha fet amb el poder de la ciutat de Troia i que ell, Ulisses, ja fa temps que està navegant pel Mediterrani. Com el meu germà Polifem, el ciclop, ha devorat a alguns dels seus companys, l'ha deixat cec , i mon pare l'està perseguint per a fer-lo desaparèixer. Ha pensat en les sirenes, que ara, sent com atrauen Ulisses amb els seus cants perquè naufrague, però no sé com acabarà la cosa.

Jo estic d'acord amb mon pare que acabe amb tots ells, aquesta nit parlaré amb ell i li diré que pot comptar amb mi per al que vuilga.

Quant al tema de la closca de caragol, no sé res d'ella, he preguntat a l'escola i ningú no l'ha vista, i estic molt amoïnat perquè mon pare em pot llevar el càrrec de missatger i em resultaria del tot humiliant.

Avui la sirena no ha vingut a classe, no sé el que li pot passar, estarà malalta.

Dues setmanes després...

Dia 24:

Avui m'han dit que he de donar un comunicat a mon pare, i diu: " Senyor dels mars, el nostre enemic Ulisses ha aconseguit desfer-se dels monstres marins i acaba d'arribar a l'illa del déu Sol.

Mentre nadava per arribar a casa, m'he trobat amb el meu amic el tritó i m'ha dit que per fi ha tornat a veure la sirena, després de quasi dues setmanes. Ella ha anat a sa casa però no li ha dit res, només li ha lliurat una carta perquè me la done a mi.

Quan per fi he arribat al castell, li he donat el comunicat a mon pare i s'ha posat com una fera en saber que Ulises encara hi vivia, i se n'ha anat corrent amb el seu trident i el carruatge arrossegat pels dofins. No m'ha donat temps ni de explicar-li la trobada amb el meu amic i el que m'ha dit de la sirena.

He pujat a la meua habitació i he començat a llegir la carta:

Amic Triló,

Sent molt el que ha passat, jo t'he llevat la teua closca de caragol i ara ja no te la puc tornar. En la meua família no tenim res per menjar i l'hem venuda a un mariner de la costa. Sé que açò et pot causar molts problemes amb ton pare, no sé si algun dia m'ho podràs perdonar però ho he fet per necessitat.

Però no patisques, no tornaré a aparèixer per ací mai més i no vingues a buscar-me perquè ara estic lluny i a més no m'atreviria a mirar-te.

Una abraçada per sempre,

Sirena. L. Y

Ara sí que m'he quedat de pedra. Com m'ha pogut fer això!, comprenc que la seua família necessite menjar però això no s'ha de fer i menys a un amic. Mon pare tenia raó, no et pots fiar mai de les sirenes...

Dia 25:

Avui no he tingut classes, m'he dedicat a ajudar a mon pare en algunes coses que hi havia pendents.

Mentre ens dirigiem cap a les costes d'Ítaca, la terra d'Ulisses, mon pare em contava que els companys que quedaven d'Ulises havien atacat els animals sagrats dedicats al déu del sol, i l'oncle Zeus els ha castigat destruint amb els seus poderosos rajos tots els vaixells. Únicament ha aconsseguit sobreviure Ulisses, que ara es troba a l'illa dels feacis.

Hem arribat allà abans de la posta del sol. Una nau feàcia ja ha arribat a la costa d'Ítaca. Hem vist com els remers feacis han tret a poc a poc a Ulisses del vaixell sense despertar-lo i l'han deixat a la platja amb tots els seus tresors, i de seguida han començat el viatge de tornada. Llavors, mon pare els ha castigat per ajudar a Ulisses, ha apropat els dits al vaixell i l'ha convertit en pedra. M'he quedat bocabadat en veure com s'afonava tan ràpidament i com s'ofegaven els feacis.

Dia 26:

Quan m'he alçat he sentit una estranya sensació de culpabilitat per tot el que havia passat, encara que crec que mon pare i el meu oncle han fet el que calia.

Avui que tot estava més tranquil, he decidit ensenyar-li a mon pare la carta de la sirena, i m'ha dit que ja m'ho deia, que no fóra tan confiat, i també m'ha dit que fins que no trobe la closca del caragol no em durà més amb ell quan haja de fer alguna cosa. Al menys s'ho ha pres prou bé.

Ara només espere trobar-la prompte i ser el millor dels déus marins, després de mon pare, clar.

He tancat el diari i m'he posat a observar el nostre petit vaixell.

El pesquer de mon pare sempre està ple de clotxines, cristalls, i objectes que es troba de vegades quan trau la xarxa de pesca, i observant-los, he recordat un caragol marí gegant i molt bonic que hi ha sobre la tauleta de la cambra, que fa de petjapapers. Mon pare m'havia dit anys enrere, que el seu besavi sempre el duia al seu vaixell, que era una relíquia familiar, i que ningú no sap qui va ser el primer en posseir-la. L'he mirat una estona i l'he agafat. Me'n he anat fora i he contemplat l'aigua blava i cristal·lina de la mar. Tenia en les meues mans la closca, he estirat els braços i l'he deixada caure.

Uns minuts després he escoltat un estrany soroll, molt cridaner, com si fos el crit d'un os famolenc, -un bonic somriure aparegué en el meu rostre- però del que estic completament segura, és que en la mar no hi ha ossos...

PERÒ EN QUÈ PENSEN ELS ARQUEÒLEGS VALENCIANS??!!

Bon día,lectors y lectores del nou periòdic informatiu sobre qualsevol notícia que tinga a veure mb el món clàssic: The Classic Times (efectivamente, encara estem portant el tema de la demanda del New York Times).

Bé, el primer és explicr el per què del títol d'aquest comunicat, això és fácil. Com ja sabran, fa dos anys que per aquestes dates s'han trobat antics manuscrits que ens han fet tindre conceptes diferents de mites i llegendes del món clàssic. Clarament, enguany no anava a ser menys.

Fa un mes, un grup d'arqueòlegs valencians va anar a jugar una partida de petanca a l'ala oest del Vaticà, i sense voler un d'ells trencà un vitrall d'un colp. Per a la seua sorpresa, de l'interior de vitrall cargué una capsa plena de papers que informaven d'un fet rellevant sobre la vida de Juli Cèsar.

En els papers hi havia escrit el diari personal en papir, d'uns del legionaris de Cèsar en els qual es narren els últims dies de la batalla d'Alèsia, y pel que sembla, aquest fet està estretament relacionat amb l'incident de les Idus de març…

A continuación està transcrit el que el grup d'arqueòlegs trobà, els ho diesen a la seua disposición perquè lligen i oinen.

Si aquest article els ha agradat, els demanem per favor que contribuïsquen a ajudar els arqueòlegs valencians a se repetriats, ja que han Sicut condemnats per destrossa dàntiguetats, robatori, i difusiò d'informació restringida, i la penamés greu és haver estat jugant a la petanca sense que el Papa hagués beneït les boles abans.

Atentament, el seu informador personal,

HORACI COCLES

(Clarament, aquest no és el meu nom, ja que la directiva del periòdic ens impedís ficar-lo, simplemente és el nom d'un personatge romà que m'encanta. Gràcies per la comprensió).

Javier Rebollar Aguilar. 1º de Batxillerat. IES Almenara

Dies... setmanes... són incomptables els gals que ja hem enviat a la seua pròxima vida, i també són incomptables les hores que portem muntant barricades [...].

Un campament que s'estén milers de passos, rodejat amb *stimuli*, ben enterrats perquè els enemics no els puguen traure en clavar-se'ls, després els *lilia*, una trampa mitjanament amagada que produeix més d'un mal de cap; a continuació els *cippi*, que dificulten el pas de l'host enemiga mentre nosaltres fem que sobre ells caiga una pluja de fletxes i pedres. Per acabar, hi ha una doble fossa de dotze passos de profunditat, al peu d'un *agger*. Els gals no han parat d'atacar, ni nosaltres de construir les defenses i buscar queviures.

Els missatgers d'aquestos bàrbars vestits amb pells de llop, han aconseguit travessar el nostre setge, i ara, huitanta mil genets vénen per ajudar els assetjats... el temps s'acaba, aquesta nit serà llarga... i encara no m'he recuperat de la batalla d'aquest matí, encara escopisc sang...

-Miles! Ne scribas nugas, mone alios! Galli opugnant nos!

[...] Deu minuts després, la centúria de la que formava part i jo, hem anat al lloc que ens havien ordenat uns dies abans en cas d'emergència. En començar l'assalt, crits de bàrbars sense intel·ligència era l'únic que s'escoltava... han pagat car el fet de subestimar el poder de Roma, i la digna defensa que els legionaris havíem construït per ella. Encara així, els nostres que han sigut pillats per sorpresa i cauen de les muralles amb les primeres descàrregues de les fones gales. Una banya de guerra paralitza el combat un segon... sens dubte, és Vercingètorix, i està convençut que ens guanyarà. Sense haver establert contacte directe amb l'enemic, la meua centúria és destinada a presentarse davant Cèsar. [...]

Després d'una nit de crits, i contra tota expectativa, fem retirar-se als gals sense que aquestos ens destrossen la muralla. Encara que la victòria ha sigut *in extremis*, la moral dels legionaris segueix alta, com el penó de la nostra àguila que brilla sobre la talaia més alta del nostre campament.

El pla especial que Cèsar ens ha reservat, té dos parts [...] i capturar Vercassivel·laune, un parent de Vercingètorix, i un dels caps del seu exèrcit.

[...] Ens trobem pujant un turó, i amb l'avantatge que l'altura els dóna als gals, els nostres arquers no han arribat a fer diana, els seus en canvi, han fet que els nostres es dispersen, i el nostre centurió vaja amb Plutó amb una fletxa travessant-li la gola.

Amb el centurió mort, jo sóc ara el cap de la centúria, segons l'escala de poder. Els legionaris estan confosos, i jo nerviós...

-Legionarii Romani! Testudo!!

El meu crit els ha fet recuperar-se de la sorpresa i formar la *testudo* amb una velocitat i precisió que ni els gals ni jo esperàvem. S'apropen poc a poc, i en estar a prop, llancen els *pila*, i la primera línea de gals es travessada. Per la rereguarda, veig apropar-se els reforços que Cèsar havia enviat: Labiè i sis cohorts. Amb la seua ajuda, hem aconseguit guanyar a aquest flanc de la batalla, i ha sigut el meu propi *gladius* el que ha reduït Vercassivel·laune, i els meus braços els que el lliguen.

Abans de poder retirar Vercassivel·laune al punt que Cèsar ens ha determinat, el cruixir d'una fusta fa que em gire per veure com els gals han creuat sobre les restes de la muralla. Després d'ordenar que dos legionaris vigilen el gal capturat, la resta de la que ara era la meua centúria i jo, anem a defendre el campament.

Entre el *maremàgnum* d'homes armats i sanguinolents he vist Brutus, fill de Cèsar, amenaçat per un home vestit com un ós, però per sort, he arribat a temps de tallar-li el braç abans que descarregue el colp definitiu amb la destral. Després de tallar-li el braç, i enfonsar-li el *gladius* a les costelles, un cavall blanc xafa un gal que tenia darrere. Un grup de soldats fortment armats ens rodeja a Brutus, a mi, i al genet que ja ha baixat del cavall. El general mira Brutus i es lleva el casc... és Cèsar!! Torna a mirar Brutus i després a mi:

-Quid pro quo, legionari!

-Moriturus te salutat, Caesar.

Amb l'ajuda de Cèsar en persona, hem aconseguit posar la majoria dels gals en fuga als boscos, i els que no han fugit, són morts o capturats. Un petit grup s'ha refugiat dins d'Alèsia, però no importa, la batalla ha acabat.. i hem guanyat! Això era el que pensava quan una fletxa perduda em perforà la *loriga* i es quedà incrustada al meu pit. Estava en terra al costat de Cèsar, i en lloc de curar-me, digué que no valia la pena, ja m'havia salvat una vegada...

El dia següent, Vercingètorix es rendí, i acabà el setge d'Alèsia.

Però si sé tot el que ha ocorregut després de la fletxa, és perquè he aconseguit sobreviure... ai Cèsar, cuida't de les *Idus* de Març!

GRAN ÈXIT DE LA CIMERA SOBRE EL CLIMA A ELEUSIS

Hades i Demèter arriben a un acord satisfactori per a tot el món i que regularà el clima de les estacions d'ara en endavant.

Les males collites, sequeres, desertitzacions, riuades, bruscos canvis de temperatura, inundacions, incendis, despoblacions i èxodes massius... que han assolat la terra en els darrers anys ja semblen tindre els dies contats. Com ja se sabia, totes aquestes desgràcies tenien una causa comuna: la commoció i ira de Demèter, la deessa de la terra i l'agricultura, que li impedien dur a terme les seves funcions i donar vida als camps perquè poguessin alimentar-se homes i bèsties. Ara s'ha descobert la raó de la seva tristesa, que no és ni més ni menys que la separació de la seva filla Persèfone d'ençà que aquesta fou raptada per Hades, déu dels inferns i germà de Demèter, amb qui ja ha pactat la solució d'aquest conflicte familiar que alguns ja han batejat com "canvi climàtic".

Cal recordar que tota aquesta disputa començà quan, un bon dia, Persèfone havia sortit a fer una passejada pels camps que sa mare havia fet florir, i tot collint narcisos, s'allunyà de casa seva. Aleshores el seu oncle Hades, que l'havia estat observant durant una bona estona, aprofità que ningú no el veia per raptar-la i conduir-la al seu regne del subsòl. Demèter, en veure que la seva filla trigava més del compte es preocupà i anà a buscar-la en un desesperat viatge que la portà a tots els racons del món. Al llarg d'aquesta odissea, la deessa només pensava en recuperar a Persèfone, per la qual cosa oblidà tota la resta, fins i tot les seves tasques agrícoles, i així començà tota una època marcada per la manca d'aliments, la pobresa i la devastació. Finalment, quan semblava que ja no es podia tornar enrere i que la fi de la vida a la Terra era inexorable, el cap dels déus, Zeus, com que a més és germà de les dues parts interessades, les va convocar ara fa quinze dies per mirar d'arribar al tan necessari i esperat acord, en aquesta cimera sobre el clima a la ciutat d'Eleusis (l'últim lloc on Demèter ha realitzat la seva cerca).

No era gens fàcil, tothom es temia el pitjor i, com s'esperava, els debats i discussions duts a terme durant la cimera han estat llargs i controvertits. Per una banda, una molt dolguda Demèter ha reclamat la custòdia de la seva jove filla com a mare afligida que és, i també ha reclamat ser més respectada i tinguda en compte en unes discussions que, segons ha afirmat, "*Estan monopolitzades per aquesta mena de superpotències divines, Hades, Posidó i, sobretot, Zeus, per molt que ara pretengui ser un jutge imparcial; i si no em creieu, recordeu com es van repartir el món ells solets en derrotar el nostre pare Cronos. Mai han comptat amb les seves germanes*". D'altra banda, Hades no s'estigué tampoc de criticar durament la seva germana i arribà a retreure-li no haver-se preocupat tant per la seva filla quan aquesta se n'anà, i la seva poca professionalitat per haver deixat que un problema personal la fes desatendre les seves obligacions; la qual cosa, conclogué, demostra que no pot ser considerada una divinitat major. Això sí, quan després li demanaren explicacions pel seu rapte de Persèfone, hagué de suavitzar el seu discurs i es justificà amb aquestes sentides

declaracions: *"El meu regne necessitava una reina, i Persèfone va ser la millor que vaig trobar, l'única que m'ha enamorat i l'única que ha portat una mica d'escalfor a la meva freda i morta llar del subsòl. A més a més, mai no s'ha queixat i fins i tot sembla feliç amb mi, ja s'ha habituat al meu regne, ara també el seu, i ha tastat els dolços fruits de la vida aquí".*

Malgrat l'aparent incompatibilitat d'aquestes dues postures, poc a poc s'han anat acostant, i amb l'hàbil intervenció dels moderadors, entre els que destaquen Hermes, el déu missatger, i Atena, deessa de la saviesa, s'ha aconseguit que no es quedaren en simples declaracions de bones intencions. Tal i com ens ha comentat Atena, la portaveu del grup, amb la prudència i seny que la caracteritzen:"*Ningú nega el dret de Demèter a recuperar la seva filla, i cal reconèixer també el seu dret a ser respectada al mateix nivell que els altres, però al mateix temps Hades i Persèfone són casats i no se'ls pot separar. Per últim, és importantíssim recordar que aquesta cimera sobre el clima no s'ha fet per atendre reclamacions particulars, sinó per millorar la vida a la Terra, que ara mateix passa per uns moments crítics i amb un futur catastròfic segons les previsions; i és per això que des de l'organització hem posat el màxim interès a trobar aquesta ràpida i eficaç solució de la que ara tots ens enorgullim".*

Efectivament, ja s'ha arribat a l'anhelat i imprescindible pacte entre Hades i Demèter que ha aconseguit, a més, l'aquiescència de tots els participants de la cimera. Persèfone passarà mig any, concretament les estacions de la tardor i l'hivern, amb el seu espòs al món subterrani i després pujarà a la terra per quedar-se amb sa mare els sis mesos restants, tota la primavera i l'estiu. Amb tot, malgrat acceptar totalment aquest pacte, Demèter ja ha reconegut que a causa de la tristesa per tindre la seva filla al regne dels morts durant mig any, en eixes estacions no podrà fer el seu treball tan bé com voldria.

Ara només queda començar a acceptar que durant la tardor i l'hivern la natura estarà trista i com morta, però reviscolarà i tornarà a oferir fruits abundants a la primavera i l'estiu, a l'igual que Persèfone. Així queda per fi resolt aquest desagradable greuge entre els dos déus i entra en vigor un nou calendari que esperem que duri molt de temps.

Andrea Sánchez i Bernet
2n de batxillerat C
IES Campanar València

UNA TARDE CON ZEUS, POR LAURA AGUILAR HERNÁNDEZ

Bien Zeus, tengo entendido que creciste en la selva, ¿es así?

Sí, Laura. No te equivocas, tengo que darle las gracias a Amaltea, por haber cuidado de mí cuando apenas podía andar, ya que sin su ayuda probablemente yo no estaría aquí en este momento.

Tu historia familiar no ha sido muy bonita que digamos...

No, no se puede decir que mi padre fuera un modelo a seguir... en cuanto fui adulto, me convencí a mi mismo para ir a buscarlo y le hice vomitar a todos mis hermanos, ¡figúrate que se los había comido! Y después lo expulsé a lo más profundo del universo, para que no pudiera hacer daño a nadie más , a la región que se extiende debajo de la tierra y de los mares.

A partir de ahí mejoró la cosa ¿no?

Sí, me decidí a vivir en el Olimpo...un poco caro, la verdad, pero cuando estás con tu familia, con tus hermanos, con la gente a la que quieres y aprecias...poco importa el dinero, dicen por ahí que la felicidad no tiene precio .

Y qué nos dices de tu carrera, ¿comenzó a mejorar también?

Sí, lo hizo. Mejoró muchísimo, básicamente se puede decir que me convertí en el rey del Olimpo, el dios de dioses solían llamarme.

Me han informado de que tuviste que enfrentarte a bastantes enemigos en tu camino...

La verdad es que todo no ha sido un sendero de rosas, los Titanes, habitantes de un monte rival, el monte Otris, intentaron entrar en nuestra casa, intentaron escalar nuestro monte...

¿Sentiste miedo?

Nunca, debía defender lo mío, a los míos, a mi familia y ,de hecho, lo hice, arrojé a estos infelices a los Abismos del Tártaro, de donde no podrán salir...ya que me aseguré de que trescientas enormes piedras sellaran su destino. Es lo que pasa cuando alguien toca lo mío, cuando se meten con mi gente.

¿Cuál de tus funciones ha sido la más complicada? El ser padre de dioses y hombres nunca me ha resultado muy fácil, la verdad, muchas veces me tocaba actuar como árbitro universal y regular con mi sabiduría todas las cosas...me he visto en más de un aprieto, sinceramente. Y lo de regular el destino tampoco era tarea fácil.

¿Y la más satisfactoria?

Utilizar mi rayo, sin duda eso de producir huracanes y tempestades es la mejor manera de desahogarse en un día complicado.

Vaya, vemos que tu carrera es larga y que has conseguido muchos logros en tu vida...pero todos sabemos que aún así te ha quedado mucho tiempo para el amor, ¿no es verdad?

(RÍE) Sí, sí que lo es. La verdad es que siempre he sido un conquistador...para qué negarlo, no podía evitarlo...pero por encima de todo , está mi mujer, Hera, a la que quiero con locura y que es una bendita por perdonarme todo lo que me ha perdonado a lo largo de nuestra relación. Porque, aunque siempre intentaba ocultarlo de la mejor manera posible, ella acababa enterándose de todo.

Ya sabemos que eres un maestro de las transformaciones...

La verdad es que no se me da nada mal lo de disfrazarme (RÍE), de todas mis transformaciones creo que la más complicada fue el convertirme en lluvia de oro. Dime tú ¿cómo se supone que es una lluvia de oro? Pero ese tiempo ya pasó, ahora por fin he sentado la cabeza ya que me he dado cuenta de que mi esposa es lo mejor que me podía pasar y no quiero perderla.

¿Seguiréis juntos por mucho tiempo?

Por mucho tiempo no, por toda la eternidad, para siempre.

Vaya, se te ve muy convencido, "para siempre" es muchísimo...

Nunca es demasiado cuando se trata de mi Hera.

Bien Zeus, estamos llegando al final, te deseamos lo mejor, de todo corazón y que tu vida continúe igual, llena de mágicos instantes y preciosos momentos.

Muchas gracias, espero que nos veamos pronto y os pueda seguir contando las muchas victorias que aún quedan por venir.

Perséfone y Hades. 440-430 a.C.